

Hur var det nu på tis, då?
Eller tänker jag fel?
Tänker jag fel om?
Jag måste röda ut där.
Alltså din kväll eller min kväll?
Helvet är helvet är helvet är.
Men
Det går ju ändå den tiden om det är någonting viktigt som du har.
Du säker?
Nej men jag ställer in det såklart.
Vad är det du ska göra för något?
Jag kan ställa in det, det är ingen jättegrej. Det är någon
backstage-möte med något band.
Vadå då?
Det var det är.
Vad är det för band då?
Ja det är Axel Rose.
Slash.
Men det blir fler gånger.
Levare om.
Det är otroligt.
Vad sjukt.
Du ska träffa Gänzel Rose backstage.
Ska jag hälsa något?
Är det något du vill få fram?
Nej.
Men jag måste bara förstå det här.
Jag visste inte att de fanns kvar.
Men de är ett band.
Men det är väl egentligen du som borde stå där?
Sen gammal hårdrockare.
Jag vet men
Gänzel Rose var lite sent.
Alltså det var ju 90-tal där. Då hade jag liksom börjat lyssna på
Anna musik.
Roxette och sånt där.
För mig var
För mig var
Gänzel Rose aldrig riktigt.
Ni är övergång från Kiss till Roxette.
Stöd ju
Teorin om att hårdrock eller för 80-talet var väldigt snällt.
Mycket av den hårdrock som du lyssnade på är väldigt väldigt snäll.
Och Gänzel Rose kanske var lite för hårdare för din smak då.

Ja men den är hårdare.
De är hårdare än Kiss.
Men de är mjukare än Metallica.
Ja men de har ändå varit svinigare på scen tror jag med Metallica.
Alltså det var ju inte så att Metallica
i samma utsträckning
spydde på scen och
blev heroinister.
Spydde de på scen mycket?
Ganzel Rose.
Ja det hände.
Ja.
De var ju riktigt illa ute ett tag.
Nej men det är personlin som kom till stan.
Då vill man ju följa med.
Han har alltid en väg in ja.
Ja det skulle jag säga
mer än en väg.
Han är lite som Obi-Wan Kenobi va.
Han höjer handen vid vippengången.
Och stormtrooper känner sänk i vapplen.
Eftersom han har varit någon slags spinden i nätet i så många år.
Musikbranschen.
Alltså han har varit en nyckelperson. Han var ju vd på Universal
för
Saina Davichi med flera.
Sen var han ju en av nyckelspelarna när Spotify skapades.
Ja exakt. Han var ju också.
Han var ju en av
i den här
Spotify-serien som kom.
Det heter en playlist va.
Så var han ju en av de här.
De följde en person varje episode.
Han var portruterade.
Han följde en gång.
Han var då den här
hårdnackade musikindustri.
En sån musikbolag.
Chefen som vägade låta
de här
piraterna.
Piraterna.
Snowmusik ursummenst.

Och sen så närmades det då Daniel Ek Honom och sak.
Skulle ni vilja vara med på den här Spotify-satsningen?
Och först var han ju jävligt feksam då.
Men sen så
sen så lät han det ske.
Och blev då legendarisk i historien.
Vi träffar Honom på
Universal när vi skrev kontrakten igång för
podden. Jag vet inte så vad det var för kontrakt.
Det var väl för Spotify inte jag?
Ja precis. Spotify var relativt nytt då.
Ja precis så det var ju då
Ryskabja minst jag som var dålig.
Så vi kräktes på eller kanske det är du men
Jag kräktes som en räv
i dagar efteråt.
Ja, just det.
Han är en person man vill gå på konsert med.
Han är en person man vill ta en rum och kolla med backstage.
Eftersom han har tillgång till rummen.
Ja herregud.
Okej men du har fått har du fått läfte av Pär att
jag kommer ta in det bakom scen.
Ja. Du kommer få träffa killarna.
Ja.
Okej.
Och för mig är det stort.
Det är ur ett taget allt som
betyder mycket för en under liksom
i åldern
13 till 18.
Allt det har ju ganska magiskt skymmer över sig.
Att stå ögon mot ögon med Axel Rose och slash.
Det kommer, i alla fall Axel Rose
är stort för mig.
Men däremot så tror jag att jag har inte,
att jag har ett fönster på kanske 15 sekunder.
Det känns som att Axel Rose är ganska splittrad.
Det gäller grabbatagorna.
Ja men säg att
ja men säg att det var 30 sekunder som du stod med personlin.
Mm.
Så du har ändå någonting, du kan ju, men jag vet inte fan.
Vad skulle man säga liksom?

Thank you for everything you've done.
In the music.
Nej, nej, nej.
In the history of music, nej.
Tror du att han kommer
bli berörd av det?
Nej.
Nej, nej, nej.
Jag ska göra som,
vi glömmer ju aldrig den här kvinnan
när vi visar ner vår bok på Fräns Arena.
Som i härligt påstrött hon inte kände igen oss.
Vår då?
Ja, jag vet inte vilka ni är, men man ska tydligen ta en bild då.
Då får jag väl ta en då.
En selfie. Kom nu hörni.
Ja.
När hon tog bilden så
lyft hon ju axlarna
med enskåst som att
jag har ingen aning.
De mot kameran nu.
Ja.
Ska du göra något liknande?
Men jag tror att det inte alla är sanning.
Nej, det är kocketerande.
Det är lite som när
Lapolapin
intervjuer säger att jag hade ingen aning om
vem Alex Choma var
två månader innan.
Men samtidigt så kan man se då att han följer
din kultur på Twitter och sånt där.
Då är det väl svårt att
undvika mig.
Ja, du har gjort din egen lilla undersökning har jag.
Det finns en Lapolapin än i dig.
Jag blir äcklad av det där
kocketeriet, att han inte ens kan
jag avskyr det intensivt.
Men kan man ta avstamp i de här
det finns ju ganska mycket
legendariska anekdoter om dem.
Om Guns & Roses är så.

Ja.
Fast jag vet inte om dem vill bli på med dem men
och de är ju ganska obehagliga också.
Kan du säga någon då?
Det var ju omtalat att
Axel Rose då, han har väl bara varit
skift en gång.
Med den kvinna som han skrev Switch
all of mine om
Aaron Everly.
Det gick ju riktigt om att han hade skruvat ner
kommer det att skruva ner alla dörrar i huset.
För att ta koll på henne.
Alltså eventua dörrar och garterobstörrar.
Det var trevligt.
Det fanns liksom ingenstans att fly.
Ska du gå fram och montera ner dörrar
i den där VIP-låsen?
Ja, du menar att jag har någon slags
överrål på mig.
Och caps.
Att jag skulle liksom väcka något positivt minne i honom.
Jag kallar också.
I like what you're doing, man, säger han.
Jättemön upp liksom.
Alltså, fina minne.
Han minns ju den här tiden när han hade koll på henne.
Han hjälper henne, liksom håller verktygslådan åt henne
och sånt där men jag skriver
borrar och skruvar.
Ja, men det skulle vara ett minne.
Då skulle du nog få mer än 15 sekunder i alla fall.
Det var ju också någon.
Det var någon grimm med någon kyckling, eller hur?
Men jag kan inte med sig i stort namn.
Vad är det?
Alltså, vad är det?
Nej, men han, det var ju flera rättegångar.
Han var ju rätt våldsam på den tiden.
Han slängde ju en rå kyckling anser på sin granne.
Alltså, hårt.
För att hon hade bättre än han sänker volymen och hon stämde honom.
Och då skrev han
I live next door to hell.

Eller I live next door to the devil eller vad den heter.
Ska du komma in med en kyckling, då?
Jag fattar det som inte idén med att åter...
Alltså, påminna honom om saker som handlade antal en skäms för.
Det var någonting också med ett slash.
Slash hade ju ett djurpark hemma.
Alltså, typ lite som Michael Jackson's Neverland.
Och att under djurbeövningen 92
så rymde alla djuren.
Det var det.
Nej.
Alltså, ormar och ödelar drog liksom.
Och han blev tvungen att bo på hotell.
Och då tog han med sig ett lejon till Four Seasons.
Det är ju en legend.
Alltså, att han smugglade in lejonet i sin svit.
Kan det ha varit något att ta avstamp i?
Jag vill inte förklara vad du menar att ta avstamp i.
Men jag vet inte vad det betyder.
Att du skulle påminna om det.
Det där var en fucking great move you did, man.
With the lion.
Nej, jag tänkte ju med någon subtilmarkör.
Det gör sådana här klöstäcken.
Aha.
Morrhår.
Att du har smickat er i morrhår.
Nej, men jag håller med, man vill inte ha...
Man vill inte skapa den typen av rollfördelning.
Att jag är någon slags nerd som har sett hemma och pluggat på deras anekdoter.
Det skapar ju distans ju.
Ja precis.
Så vad skulle man kunna göra?
Alltså, folk blir väl glada.
Är det... De blir väl glada ändå för att man har koll på deras musikskatt?
Det måste vi ändå hålla med om.
Men är de inte väldigt trötta på det?
Men då, du menar typ att jag skulle väva in låtitlar i samtalet och så.
Det kommer ju vara november på tis då.
November rain, ja.
Att jag säger någonting om regn, då kanske.
Men om det inte är regn där kan jag säga.
Det är jävla uselt.
Bersondin kommer aldrig att ta med mig.

Någonstans är jag någonstans.
We're lucky that we don't have any November rain today.
Ja eller man kan tjäna med lurig.
What a great October rain we had last night.
Då blir de såhär konfunderade.
E han.
Vadå? E han vadå?
Retas han?
Tror du att det de kommer tänka?
E han.
Vi sponsorar Claes Olsson.
Claes Olsson som är våra gamla kära vänner.
Som vi har varit med oss i den här poddkosten för länge sedan.
Ja.
Och nu är vi tillbaka.
Mysigt.
Vi var ju till och med uppe.
Ja på deras huvudkontor.
Frotterade oss med ledningen.
För typ tio år sedan.
Jag menar det.
Därför tjänsterisar på något sätt.
Det är tryggt att kunna prata om Claes Olsson nu igen.
Och jag måste bara säga det att nu när det är höst.
Jag säger om man ska välja en sak som jag ville rekommendera i Claes Olsons sortiment.
Så måste det kanske bli det som jag köpte senast.
Och det var då en sån här ledlist till min dotter.
Alltså du vet.
En ledslingor i en list.
Som går som ett band.
Min dotter har då en spegel som sitter i en ram.
Och då kunde vi sätta den här ledlisten bakom den här ramen.
Så att det inte sätter sig ut som att det lyser bakom spegeln.
Om man skulle köpa en spegel med belysning bakifrån så skulle den kosta 20 000.
Men här då har jag en spegel för 2000.
Och sen en ledsling för några hundra och får exakt samma misbelysning.
Jag och Malin hade ju Göteborg.
Då har vi sådana ledslingor bakom böckerna.
Så det blev liksom ett sugerstidsken underifrån eller bakifrån böckerna i bokhyllan.
Det är du. Ja det var väl min idé tror jag som du tror.
Ja det är du men det spelar väl ingen roll.
Men hur som helst en ljusling av led som är tänd i åtta timmar om dagen i två månader.
Dra lika mycket eller lite el som en snabb dusch på fem minuter.
Du har alltså räknats på det här.

Jag har inte häckt den på det men jag såg det på Claes Olsons hemsida.
Ja förstår jag.
Det kan också vara en idé att byta ut för så är det inte med de gamla ledslingor.
Det här är de nya vänvittighetsnåla.
Ja och Claes Olsson har då ett brett sortiment av olika ljuslingor.
Det bara går in på Claes Olsons hemsida och titta.
Nu blir man ljulsugen när vi snackar ledslingor.
Tack Claes Olsson.
Tack.
Vi sponsorar för då.
Ja och jag tänkte på det.
Det kan inte bara vara det inte bara i USA som Halloween är så stort nu.
Även även Sverige har ju anammat den här högtiden.
Ja det är klart.
Det börjar redan nu ser det ju fullt med Halloween.
Det är det som Stockholm är Halloween nytt.
Jag menar det och då kanske det är så att man hamnar i situationer där man har bjudit hem folk eller där barnen behöver godis eller glas eller så där.
Jag tänkte på fördåra då.
Vi har ju varit inne på det förut att fördåra har någonting till för alla tillfällen eller hur.
Ja men också tillfällen där man plötsligt hamnar i skiten.
Ja men vad skrivde det kunde vara för Halloween skit man handlade i.
Ja barnen står plötsligt i hallen klädda som häxor och troll och säger var är Halloween godis ett.
Och vad gör man då då.
Då öppnar man sin fördåra upp och säger grejerna där inom en halvt timme eller timme.
Alltså står i påsar utanför dörren.
Ja och jag måste ändå säga det eftersom jag använder det fördåra i market nästan varje vecka.
Att det är ju väldigt ofta som det kommer mycket snabbare än så på en kvart förstår jag precis.
Fördåra är ju liksom traditionellt kanske förknippat med mat från restauranger.
Fördåra market är alltså möjligheten att få hem grejer från livsmedelsbutikerna.
Mitt lilla gilt till pressen med fördåra är ju när jag vaknar på en lördag morgon och jag vet att jag borde gå ut och handla frukost för det.
Jag glömt och istället för att ge mig ut i kylan så ger jag mig så ger jag mig in i den varma appen och klickar helt enkelt hem frukosten som står i fördåren efter en kvart.
Jag tycker inte du ska vara så giltig.
Då har jag jobbat hårt för ett helt liv för att kunna ligga där men gå in själva och kolla.
Det finns också en massa med alltid nya erbjudanden den i fördåra appen.
Ja ladda ner fördåra appen idag.
Tack fördåra.
Vi är sponsor av Katters som är Nordens mest populära frisör kedja som bara fokuserar på klippningar till samma pris för alla.
Det kostar 369 kronor för vem du har ner.
Och jag som jag gick igenom det här det var det men så att jag en söndag för två veckor sedan

bestämde mig för att klippa mig.
Så jag kan ju berätta exakt hur det gick till.
Vill du höra? Du laddade ner appen kan jag tänka.
Det är det första steg jag tar hem appen och så kollar man då se att man då är i Stockholm och då kollar man var finns det en
katters nära mig.
I mitt fall så var det Grip turgatan och då så gick jag in där.
Det finns på centralen också och mål och skande nivå.
Ja just det. Men jag gick in och i nacka och cykla Solentuna kunskatan.
Katters finns också utanför Stockholm.
De har så lång i både Uppsala Helsingborg Göteborg och Malmö.
Du är kain där och så står det sig att det är två före dig i köen ställde i kö och då ställde jag mig i kö.
Du var plats du var plats virtuell kö för du var ju inte där.
Nej jag gick då och fikade på fabrik med min familj samtidigt med stor kö och sen så kom det ett ett pling och det var så här nu är
du nästa person.
Nu borde du kanske börja röra dig mot salongen.
Så jag drack upp mitt kaffe.
Jag åt upp min bulle och sen så steg jag in i salongen i stort sett samtidigt som den
föregående kunden steg upp och frisören borstade sopade bort hår från
golvet och sen så slog jag mig ner.
Det är väl den nya sättet att gå till en frisör på.
Vad som gör precis man får ju en avisering i appen när det börjar dra ihop sig till en segentur.
Men jag bara frågar du säger att det kostar alltid 369.
Det är inte helt sant därför att vi har en kod som gör det billigare för våra lyssnare.
Ja det måste vi nämna.
Ända fram till farstag den 12 november så har ni som lyssnare 30 procents rabatt
på klippningar.
Koden är Alex Sige för 30 procents rabatt.
Alltså då får jag 30 procents på det redan låga priset trena sista nio kronor.
Ladda ner katters app alltså katter med C gör idag och så kan du se vilken salong som är närmast
dig. Tack katters.
Tack hej hej hej.
Jag vill det som mest går från en kompis som satt och läste en bok som Patrik Ekvall har skrivit.
Ha ha om sin fru.
Nej det är den hans fru Dogus tragiskt och det ska vara en bok om för några år sedan när han skrivit
en ny bok till
honom. Jag fick bara en sida som någon slags dagbok fast skriven i tredje person på något sätt.
Det har du nu göra med Sörjande då.
Nej det verkar vara något helt annan historia alltså som påminner lite om du vet Lundell eller Gio
eller
Noreen. Jag läser högt här.
En galopp. Nu fattar jag ingenting.
Jag läser högt. Har du boken eller.

Nej men jag läser högt från den här sidan.

Jag fick en skärmdump med en kompis som fotade av en sida igår för han tyckte att den ska vara intressant för mig att läsa och nu läser jag den för dig.

Spännande. En galopp fick vara nog. En galopp är ju en stockholmskrogslang för en liten starkgöl. Är det inte öl i vinglas till och med.

Jo det är väl det jag är igen. Det är öl i vinglas.

Satt. En galopp fick vara nog.

Nu kom han här med god tid kunde förbereda upplägget till expressen och dessutom få svin dyre parfym hem

körde till dörren helt gratis.

Han packade ner laptop och kamera vinkade hejdå och när han resade sig för att gå vid Alex Chomans bord fick författare en brott om att stoppa in sina ärp hos i öronen.

Jävla översittare.

Vad nu måste du berätta är det fiktivt alltså den slags dagboksruman.

På något sätt. När jag läser det här så har jag lika mycket information som du så jag tänker att det kan vara

intressant för det att läsa det med de ögonen också.

Jävla översittare knappast så bra som man själv tycker att han är.

Allt handlar bara om att Choma var kreddig.

Det var så det fungerade i DN Svären.

Eva Lotta i Utevalla brydde sig inte om kredd och vackra ord.

Han hade ändå försökt med Malmastation som toppade massa lister.

Tre kapitel sen gick det inte längre.

Obegripligt och podcasten som Chomans och den där eklen har var ju bara VM i överlägsenhet.

En miljon kronor doldomin på varje avsnitt ryktades om.

Oj jag vet alltså hur var det möjligt.

Vad var det för människor som lyssnade.

Kanske Eva Lotta i vad var det någonstans Utevalla Utevalla.

Ja kanske.

Men jag måste säga att när jag läste det där i går kväll så blev jag lite för stummad.

Det beror på att inte för kritiken i sig utan för att den kommer från honom.

För jag har nämligen alltid uppvattat honom som en vän alltså.

Men det gör ju det extra intressant Alex.

Ja det här är första gången som du inte får kritik för att du har sårat honom.

Utanför att någon faktiskt gör nu in tycker illa om det.

Ja det är jättespännande.

Jag vet men jag måste ändå säga det att jag har uppvattat honom som en vän.

Vi ses inte ofta men när vi gör det så hälsar jag alltid på honom och så små pratar vi lite.

Och jag har också avstått från att genom kritik avstått medvetet.

Om han till exempel gör reklam för Fonus på Insta i samband med att hans ex fru.

Du vet honom sånt är då har jag avstått förstår du vad jag menar.

Men det har kliat i fingrarna.

Nej men inte direkt men jag tycker inte att en person som man har en sån relation med.

Så när man träffar honom hälsar och pratar lite då kan jag inte reta honom som helst.

Och sen så skriver han då det här.

Det stämmer inte heller alltså jag har aldrig ägt ett par AirPods det kan väl du inte tygga.

Jag har aldrig hänt.

Alltså det här är ju en person som stoppar.

Det som står i texten är att när han då går förbi så får det författas en brott om att stoppa in sina AirPods i öronen.

Jag har aldrig bytt AirPods och det här har jag aldrig hänt över ebetaget.

Så jag skriver ett SMS till honom och när jag gör det så kan man ju se historiken som de gamla SMSen.

Vår kontakt börjar 2016.

Han har precis fått sparken från TV4 och jag skriver sjukt beteende av 4.

Det blir allt svårare att förstå vad den kanalen står för eller vill.

Alltså ett vändigt SMS.

Och så där håller det på genom åren.

Vänliga medier änden fram och tillbaka.

Han blir de din bror Fredrik's nummer och får det.

Jag blir de Olof Lunds nummer och får det och vi brömmar varandra ibland för texten och så där.

Och så nu då detta då skriver jag till honom så här.

Patrik jag har alltid uppfattat dig som en kompis och känner inte alls igen detta.

Varje gång vi sett på Brillo till exempel så pratar vi väl och säger hej och kollar hur läget är frågetecknen.

Ja okej men det hade varit klurigare om när du skrivit liksom.

Älskar din fantasi i den här nya romanen att du har skapat en karaktär som är så olyck dig.

Det hade varit mer suggestivt eller spännande att se vad du kunde locka fram ett sånt SMS.

Ja jag vet men nu blev det så.

Men det som händer då är att han ansvarar och säger att jag har inget agg överhuvudtaget.

Det här är ju det är fiktion och jag använt dig som karaktär och det är ett grepp.

Det kanske inte fungerar vad vet jag jag är ny på det här och då kollar jag upp vad det här är för bok och det är då en dekare som han har skrivit.

Det är en crime en kriminal roman.

Okej och vad är det för karaktär då är det en snut men det är väl någon journalist som väl är ett ego till honom.

Som man kan säga att det är väl en då som att det är hans bild av mig men men i fiktionen som skyddade i skyddade fiktion så kan jag ju som så får du det passera.

Då kan jag ju liksom inte säga så mycket utan då är det ju som det han har använt mig där i sin roman och det tycker jag det får han väl göra.

Men det var det som jag tyckte var så spännande att han då, han vill ju göra det nu som alla skrivande personer drömmer om.

Han vill slå stort för det vet vi ju alla att om man ska sälja böcker på i alla fall den västländska marknaden,

alltså Europa, USA, så är det ju kriminal romaner som gäller eller hur.

Ja svenska kriminal romaner är ju hetade ute eller har i alla fall varit, jag tror inte att det är lika hett som du har för sju år sedan.

Nej precis, det är det som jag vill komma till lite för det har ju låtit så att alla som försöker de säljer

sig lite kanske.

De som sänker de litterära ambitionerna, men marknaden för crime är så stor att man kan förstå vad de gör ändå.

Ja men är det inte också så att du har släppt så mycket skit, alltså människor som vill att kapitalisera på den svenska crimevågen att det har gått inflation i kariteten?

Ja kanske lite ja.

Det måste väl de utländska förlagen märkt?

Ja det är många som vill ta det där steget och det är därför som alla debattanter egentligen skriver crime för de vill berika och det är också därför som

men också skickliga författare som till exempel Karin Smirnov börjar skriva crime, nu skriver hon ju de här millennienböckerna, det är ju ett kommersiellt beslut.

Det finns också någonting strämlinjeformat i omslagsdesignen, det finns 1000 varianter på originalet som vill lära Jens Lapidés böckerna.

Alltså hans noir.

Exakt, styl.

Ja det är så jävla glad ni har såg ditt nya omslag, jag såg ett gammalt omslag som var helt horribelt, men nu var det en så jävla krispig gruppen, så kul.

Och den som kommer ut snart om några veckor eller så.

Ja den är 113 november.

Beställ på Ad Libris, det kan man göra för att beställa.

Vad snäll du?

Ja men det tycker jag verkligen, jag älskar den här boken.

Men du skriver ju inte crime, även om du ju ändå, den lutar ju lite mot suspense.

Ja det finns ju crime i boken.

Absolut.

När hon börjar skäla från museet.

Precis.

Den världens största bokgängare crime, och Patrik Ekvall vill nu in, och problemet då är, och det var det här som jag skulle komma till, så du också har varit och nosat på här lite, problemet är ju att det inte är sant längre.

Det har hänt saker i bokbranschen, och det är en annan genre som inte bara har gått om, utan som har singlat ifrån fullständigt.

Och jag tyckte att det här var så intressant, för jag hade en aning om det, och jag tror att det är väldigt många, att de alla fästa svenskar inte heller vet om det här.

Alla de här drömmande debutanterna som nu skriver på sin första crime bok, borde egentligen skriva en annan genre för att maximera chansen att nå ut.

Är det inte det här spännande?

Wellness.

Nej, jag ska komma till det, inte wellness.

Men det här lärde jag mig då i Tyskland, för jag var ju där i förra veckan på den här bokturnén som jag vettade om, och jag skulle bara vilja ta dig tillbaka dit.

Precis det.

Det är tjubbox.

Ja, vi kan väl börja i tjubbox. Jag vaknade upp i tjubbox.

Det här rummet var då väldigt, väldigt litet med den här noonskylten som lät vad kom fönstret.
Det här var i Hamburg och då skulle jag ta tåget till Frankfurt för att då delta i den här stora bokmässan, världens största bokmässan.
Och när jag satt på tåget så läste jag då i det här mitt schema att jag skulle bo i Frankfurt på ett hotell som hette Das kleine Hauschen.
Och jag sökte då på Google.
Das kleine Hauschen betyder den lilla slokatten.
Nej, men den lilla stuga.
Och jag åker inte med till upplevelsen.
Ännu mindre.
Vi gick och göra mindre rum, visade jag sig.
Då tog jag ett beslut.
Jag bestämde mig för att jag ska boka ett eget hotellrum.
Och betala för er själv.
Då s-mässade jag till min agent, Astri.
Och då får jag det vara i Frankfurts bästa hotell och då svarade hon att det var Frankfurter Hof.
Det är där också så stora minglen eftermässans stängning äger rum.
Det är dit att den fattare rör sig.
Samma som väldigt park, Bared i Park är för Göteborgs bokmässa.
Ja, så jag kom fram till Frankfurt och tog en taxi.
Gick in i Lodbyn.
Och den var proppfull av poliser och livvakter med sådana här snäckor och agenter och PR-människor.
Och publicister. Alla stod och väntade på.
Alla stod med sådana här blickar riktade mot hissen.
Och jag skulle då ta hissen upp till mitt rum.
Så jag stod och väntade också.
När histerna öppnade så gick han nästan rakt in i Samma Rushdy.
Han var därför att ta emot en pris.
Hans säkerhets detalj var ju helt gigantisk.
Stissig.
Ja, aldrig sett någon liknande. Han framstod ju som väldigt lugn.
Men alla andra var ju liksom...
Det var ett sådant jävulst kaos när han kom och gick där.
Det var säkert 30 människor som på något sätt hade vad att göra.
Och som omringade honom när han rörde sig från hissen ut till gatan.
Där han hade poliseskort.
Hade han lapp för ögat?
Nej, han hade nu ett par glasögon där ena glaset var tonat.
Ja, okej.
Men när vi då passerade varandra och vi liksom nickade.
Det var väl som väl författade väl gör när man på skym på varandra.
Har du menat att han tänkte där ström författade?
Ja, det han tar det.

Nickade inte av rädsla.

Allt måste betäckas som potentiellt hotfullt för någon som har fått en kniv i ögat.

Ja, ja.

Men då fattade jag i alla fall att jag kommit rätt.

Jag ska bo på samma hotell som Samma Rushdy, förstår du?

Ja, ja.

Upp till rummet, byta om.

Ett otroligt rum alltså.

Giv er älskarlyx.

Som att inte alla gör det.

Men det hade varit intressant om du hade tagit på dig ett par liknande glasögon och gått ner i lobben.

Tror du att du söker kontakt?

Us one nights emellan.

Det var så jättelätt jordiga på kvällen sedan.

I varen.

Åh, you two?

Så hade han sagt.

Nej, jag hade väl sagt you two?

Yes, me too.

Alltså, jag...

Glasöset inte vet du om det är?

Ja.

Vad fan är det?

A fellow one night.

Vad händer med dig då?

What about you?

Så...

What happened?

Det är jättebra idé.

Jag vet, men det är över nu, det är slut.

Är det det jag ska ha på mig på tisdag?

På Guns & Roses konsert?

Vänta här nu, vad ska det innebära?

Nej men folk blir väl nyfikna på han kanske?

Ja, så den säger what happened to I?

Vad säger du då?

Det är chicken.

Du kan knyta ihop allt liksom.

Ja, det är bra.

Have you ever experienced any incidents with chickens?

Maybe?

Ja.

Det är jättebra idé.

Ja, jag gick här upp och bytte om, tog mig till bokmässan.
Som jag är helt gigantisk.
Har du varit här?
Ja, ja.
Det är väldigt fint.
Högt i tak.
Då vet du ju hur stor den är.
Ja, otroligt.
Det är ju som en enorm hangar.
Fast är det en enorm?
Det är väldigt typ tio olika.
Tio hangar.
Det är väldigt uppmuntrande tycker jag.
Att vara där.
För att?
Därför att det finns ju ingen annan plats på jorden.
Därför fattare är som hålligodskärnor.
Alltså, de är veporna som går från golv till tak.
De är liksom 15 meter breda och 25 meter höga.
Ja, jag vet.
Ja, men det är väl typ tio hangar.
Varje hangar är väl ungefär tre gånger så stor.
Som den enda hangaren som utgör bokmässan är i storlek.
En bokmässan som är så fruktansvärt stor att det knappt går att ta in.
Och jag gick runt där lite och jag gjorde ingenting.
Det fanns ingen press som var intresserad av att prata med mig.
De fick inte till några intervjuer så jag hade rätt mycket fritid.
Och jag gick runt bland de här stonden och väntade ut dagen.
Och på kvällen var det då en stor middag för förlaget.
Om du också är i Stockholm, du vet när förlagen bjuder alla sina författare
och de anställer på plats på en fidmiddag.
Och då satt jag mittemot en iransk författare och en israelisk författare.
Och de hade mycket att prata om.
Det kan jag tänka mig.
Och du hade omdömer nog att det inte lägger i för mycket?
Det gick ju faktiskt inte att överhuvudtaget tre sig i en diskussion mellan de två.
Det finns nog vissa svenskar som hade känt sig manade.
Kanske Leckberg och de här andra människorna på vi kräver listan.
Ja, de hade nog krävt ett av annat.
I demand to be part of this conversation.
Om mittemot mig satt då och jag mässade dig det här men du svarade inte.
Att du var så ointresserad.
Jag har inte fått något.
Den litterära chefen på mitt förlag är Alex Fest som är sånt Joakim Fest.

Det var ju enormt för mig.
Du svarar ju inte ens.
Herregud, jag kanske stod i köan till nån och skulle betala någonting.
Det var enormt stort.
Du tyckte att det var kul.
Det borde ju vara stort för du är den mest febriga hittlerkonessören jag känner till.
Och han har väl skrivit.
Ja men det var ju det är stort det för att det fanns ju bara fästbyografi typ.
I vårt barndomshem.
Det finns ju hundratals eller tusentals.
Det finns ju aldrig släppt så mycket andra världskrig i ett böcker som nu.
Ja och det var också Joakim Fest som skrev manuset till Dereontryggang.
Eller han skrev en bok som de använde för att skriva manus till den.
Men hur var han då?
Ja men han var ju fantastiskt otroligt.
Han var som en liten engel.
Han var jättespännande och glad och öppen och otroligt intellektuell.
Alltså på ett härligt sätt, inkluderande sätt.
Och intresserad och han var ju liksom den här middagens stora stjärna också.
Han är ju själv en stor stjärna.
Han är ju själv en stor storförläggare i Tyskland och han är ju väldigt känd bara.
Han är verkligen känd för att vara soan till Joakim Fest.
Men han har också då gjort honom i ingen karriär som ett stort literärt.
Han är väl lite som Abbebonyr i Sverige kan man säga.
Och jag hade så många frågor om den här boken och om hans pappa.
Jag frågade också, var din pappa absolut närvarande i din barndom?
Under bältet nästan.
Det är liksom att antida att folk som skriver om hur mycket av ett monster någon annan är,
egentligen har ett monster i sig själva också.
Det är väl det du antider mellan raderna?
Det är det jag antider, men han skrattade då.
Var han en lillhittler, din pappa?
Var det därför han själv var så fascinerad av hittler?
Ja, men det var jävligt spännande.
Det var som att hela Frank-Portresan var det som...
Eller hela den misslyckande Tysklandsresan, hela den här fjaskot.
Men det var värt det för att jag fick träffa Alex Fest och att jag fick träffa honom så att jag högade mig.
Barbara Lagovitz som är då förlagschefen på det här DTV-förlag.
En av Tysklands mest legendariska förläggare.
Och jag hade träffat henne på dagen, men hon hade varit så splittrad.
Hon hade gått runt bara och sett underlig ut.
När jag hade gått runt ibland stonden, ibland de här montrarna,
så hade jag sett henne också göra samma sak.

Alltså planlöst ikon runt och nästan...
Det var som att hon var gick och drömde eller något sånt där.
Jag tänkte att det var märkligt.
Jag tänkte att från som Lagovitz hade möten dag och natt i Frank-Port.
Och det var det som jag frågade henne då.
Vad gör du när du är här? Gör du Didlar och så där?
Och då svarade hon, nej, nej, nej, det gör alla människor under mig.
Jag går bara runt bland montrarna och funderar.
Och då frågade jag, vad funderar du på?
På The Next Big Thing.
Jag funderar, du menar hon går runt och spejar, måste du vara?
Ja, alltså...
Hon går väl inte runt och dagdrömmar liksom om nästa års?
Nej, men hon går runt och ser på titlar och på...
Hon samlar intryck och är helt öppen, säger hon.
För hon letar efter The Next Big Thing.
Och då såg jag, men är det inte som alltid att nå en jävla däckare?
Så kommer det att slå jättestort.
Och då såg hon då, och det var hit jag ville komma.
Det där är ett stort missförstånd som ni svenskar inte har riktigt fått grepa med ännu.
För allt som fortsatt kommer från Sverige är däckare.
Men det är ingen som vill ha däckare längre.
Vi vill inte ha dem, vi vill inte ha era däckare, marknaden är sten död.
Den är mättad, ja.
Nej, den är inte bara mättad, den är död.
Det är jättespärrende, jag hade ingen aning.
Men hon sa då, titta på Läckberg.
Camilla Läckberg som utföljt känd namn i Tyskland.
Hon nämnde henne därför att hon var då svensk och hon kunde Läckbergs historia.
Hon sa då att Läckberg hade gått en skrivkurs.
Jag kände inte det henne stora så bra.
Jag hoppas att den stämmer.
Men hon hade då bestämt sig.
Hon skulle då som sadla om från sitt yrke om det var att hon var jurist eller vad hon var.
Hon skulle då bli däckare författare.
Och det här var 20 år sedan precis i början av, som crimeböckernas batch häravälde.
Och precis då på tröskeln till de svenska däckare under ett.
Och hon var då väldigt skicklig då i sin strategi.
Hon visste exakt vad hon skulle göra så att bara bra lager vits till mig.
Hon skulle göra en svensk crime så det är så maximerade sina chanser.
Och idag så drömmer många svenska ungefattare om att göra samma sak.
Vi får då svenska manus från debutanter och alla skriver crime.
Men de kommer inte lyckas.
Om de debuterade författare idag vore lika smarta som Läckberg var då.

Då hade de inte skrivit crime, utan då hade de skrivit gissa.

Okej, historiska böcker.

Nej, romance.

Romance.

Romance, genren romance har inte bara gått om utan den har seglat förbi.

Vadå, man vill ha svensk romance då?

Ja, man skulle nu kunna liksom, det skulle kunna bli ett svenst romance under.

Om det bara var så att nån i Sverige hade fattat detta, att crime dött och romance är gigantiskt.

Och jag kan förklara lite mer om du vill.

Gärna.

Förut, som vi har författat om, young adult.

Men den här genren som nu växer sig så är enormt stor.

Det är en genren som krävs för new adult.

Jag, young adult, har en målgrupp på 12-18 år.

New adult vänder sig mot människor mellan 18 och 29 år.

New adult romance.

Då är jag precis i bullseye då.

Eftersom min bok handlar om även om det är kanske inte en riktig frisk romance, för det handlar om besattighet.

De är 25 och 28.

Ja, verkligen.

Ja, men för att verkligen maximera så borde det också placeras in i en under genre.

Alltså en värld.

Men inte psychological thriller som värld?

Nej, utan det är mer en fysisk värld.

Jag kan förklara.

Madrid?

Nej, alltså en...

New adult har förut till 10 år ungefär.

Det finns olika trender i den här genren, vilka värder är vi?

Det första var råd.

Alltså, det kom en stor mängd böcker som utspelade sig i rådmiljö.

Alltså, du kan tänka dig, engelska, anrika, universitet där de har rådlag.

Börde så att man sneglar på varandra över båtarna, över floden.

Precis.

Och det här var enormt stort i ett par år.

Och sen då, för några år sedan, så kom då nästa stora explosion och det var Form 1.

Det kallas Racing Romance och har liksom få kommit exploderat.

Det där är enorm, men är nu då på nedåtgående.

Nu har det bara bland Lagowitz och de andra insatt att nu vill vi inte längre ha Racing Romance.

Nu väntar vi på The Next Big Thing.

Och det är, sa hon, det enda jag går runt och funderar på här på mässan.

Jag går runt bland de här montröna, tar in saker och titlar och bilder och uppfrikar vad öppen.

Och försöker lista ut vad som är nästa grej inom New Adult Romance efter Form 1.

Och den som knäcker det har nyckeln till succé.
Kan det vara någonting för Lappin?
Alltså Research Romance.
Alltså en manlund kvinnlig researcher som mäts på KB.
Lapp och Lappin.
När de håller på och försöker avslöja något skit.
Kanske på att det är ekvälls, alltid det går.
Ja, det är en gay story. Det är bra.
Det är fint när det händer då att alla känner samma grej.
Att alla är väl överens om att det är trist verkligen.
Att Lasse Berghagen dog.
Konstensösråder.
Ja, och du har säkert sett hur det här formulerat står i både tidningar och poddar på nyheterna.
Det står ju inte att han dog utan...
Ja, vad står det? Det står att han...
Jag väntar inte att han har tagit av sig sin kavaj.
Ja, just det.
I torsdag så gick han ju tiden.
Jag känner nästan för att säga att han tog av sig sin kavaj och sparkav sig båda skorna ända i en evighet.
Han dog fram verkligen så här.
Alla. Alla lässna.
Utom kanske TV3-gänget.
TV3-gänget.
Och det är väl mänskligt.
Ja, kanske det var ett och annat leende under lugg eller vad det heter där uppe på redaktionen.
Eftersom de då visste att de hade...
Ja, just det.
Det här avsnittet av sista ordet på hårddisken.
Just det.
Vad har vi på sista ordet?
Nej, men jag läste om det bara i går.
Det var otroligt intressant alltså.
Det är en hel serie där man intervjuar äldre människor.
Med en förutsättning att de blir intervjuade och de vet att de kan vara helt öppna.
Därför att hela idén är att man publicerar avsnittet först när vdb. är död.
Lasse Berghagen gjorde en hemlig intervju med Mark Levengodd och villkåret.
Programmet fick endast sändast först efter den folkkäraartistens död.
Och på söndagssans samtalet i TV3 och via play.
Mark Levengodd säger i ett pressmeddelande citat,
Det är kanske det märkliga som jag har gjort hit i min karriär.
Programmet spelades in för ett år sedan.
Lasse Berghagen avledade 19 oktober, 78 år gammal.
Ja och det är inte bara Berghagen som har intervjuats.

Nej precis.

Mark Levengodd har under en tid oklart hur länge då.

Men han har gjort en tv-serie där han intervjuar folk på villkåret och att det ska sändas efter det död.

Är inte det här på något sätt genialt?

Ja, det är genialt eftersom många kommer titta.

Men jag ställer mig själv frågan, kommer det verkligen bli så intressant som det låter?

Alltså när, till exempel, varför det var konkreta om vi tar Berghagen intervjun?

Vad är det han kommer säga tror du tänker du?

Som han inte vågade säga öppet under sitt liv.

Kommer det verkligen vara så att han sitter där?

Det hade ju varit spännande, alltså kameran står på och han sitter där i Gestapo uniform.

Ja, ja, ni kan tycka vad ni vill.

Jag är inte med längre.

Det kommer ju inte vara något sånt.

Nej, men vänta, jag måste tänka efter om han är helt, ska det ha absolut ingen roll?

Nej, jag tror att det var helt rätt. Det kommer vara som vilken intervju som helst.

Ja, det är väl också lite orent att varken levengod eller personen vet hur lång personen har kvar.

Alltså, jag tror inte att du har rätt i att han bara intervjuar gamla.

Alltså, han intervjuar sjuka, men min mormor hade ju äggstokskansen att vara 50, hon levde ju 45 år till.

Alltså, man vet ju inte.

Man blir också nyfiken på hur det går till då när levengod ringer.

Det måste vara ganska märkligt samtal då eller märkligt uppdrag för honom.

När han säger då, ja, jag jobbar ju med en sådan här dödsintervju serie.

Det vet vi inte.

Som sen sen då, när jag tänkte att du kanske skulle kunna vara en kandidat här.

Ja, men åsikt vilket då, angående serien.

Min fråga eller mitt problem är att är det inte så att de flesta människors stora utmaning i livet är ju inte att man skyddar en konkret hemlighet som man liksom längtar efter att få berätta för världen om.

Alltså, det finns ju såna människor som går på ett helt liv och är liksom helt präglade av den här kansen inom dem, den här hemlighet eller det här traumat.

Så finns det ju, men för de flesta av oss så är ju vårt problem framförallt att vi lever som om vi skyddar en hemlighet,

utan att riktigt feta vad det är vi skyddar.

Och att liksom inte ens under pistolhot så skulle vi kunna förklara vad det är vi vaktar, men vi vaktar det med livet.

Det är ju liksom, det var den utmaningen som terapeuter har, att patientin kan inte, vi kan inte på stående fot,

inte ens om markleven går dringer, inte ens om man har ett halvår kvar att leva och vi får chansen att lätta vårt hjärta.

Så vet vi vad det är vi skyddar, fast vi bevisligen skyddar något allihop.

Det är ju förbannelsen ju var människa på något sätt, att vi, hur ska man säga det, vi lever med

korten inte i bröstet så att säga,
korten som vi tilldelas. Fast korten kanske inte är så jätteintressanta.
Men det är inte alltid så, men det är klart många av oss.
Nej, varierande grad så klart. Vad hade du sagt om levergådade ring till kväll?
Jag håller på att samla på med lite intervjuer, vi vill ha lite i bufferten.
Nej men ni hade väl ändå tänkt att jag hoppas att det blir väldigt daterat?
Ja, men vad hade du sagt i programmet?
Du menade att vi hade sagt som jag inte hade kunnat säga här i podden för att jag lever och jag får ta konsekvensen av det.
Ja precis, vi kanske är bara för tydligt en skuld. Vi kan väl låtsas att du har fått en dödsdom på något sätt.
Då lever en god har fått ny som där.
Skulle man inte skjuta ut sig då? Det som börjar berätta exakt vilken man hatar och varför?
Ja men är det verkligen, det beror lite på vem du hatar men är det en så stor skandal då?
Du hatar Eqval för jag skrev i sin nya bok.
Nej men kanske inte, men det hade ändå varit intressant att se en intervju med dig efter att du är död där du berättar om vilka du hatar.
Jag hade suttit klistrad.
Men risken är att det nästan skulle bli mindre dramatisk än om man skulle köra en intervju live medan man lever?
Jag minns ju att min mor först skrev på en stort verk där hela idén var att han skulle få se 20 år efter hans död.
Och han skrev ju det, jag kommer inte ihåg men jag tror att han hade skrivit typ 40 band, enormt, fruktansvärt mycket.
Alltså det hann han som tusentals...
Jävla dåra Nes.
Ja tusentalsider och jag minns väldigt starkt att jag gick fram till honom en gång.
Den händes, det är minnigt finns också mer i boken och i filmen.
Just det, jag frågade vad han skriver ju på och då tittade han på mig med stora ögon och så gjorde han en paus och så sa han sanningen.
Och det var så otroligt risligt på en sätt att han hade väntat på att skriva den här sanningen.
Ja det känns lite såhär o-modernt också att tänka att det är bitar av information som världen är nyfikta på.
Ja jag vet.
Jag menar att mitt problem är ju inte, även om jag har hemligheter så är ju mitt utmaning, det som gör mig eventuellt intressant.
Jag vet ju inte att jag går runt och skyddar hemliga saker utan att jag lever som att jag skyddar något hemligt, utan att jag riktigt själv vet vad eller varför.
Ja.
Alltså en känsla av till exempel i tv-intervjuer eller intervjuer, en känsla av att jag skyddar någonting.
Och så ibland med folk i min närhet och det är någonting som jag har betraktat som ett fiasko lite grann i livet.
Och någonting jag hatar och fast jag inte kan styra över det.

Jag kommer väldigt tydligt ihåg när jag upplevde det första gången.

Det var en så obaglig känsla när jag gick över St. Eriksbron i ett anghymnasiet med efter en, kanske det var min första date, någonsin.

Mm.

Jag var 16 år och vi hade sett att jag och den här Maja hade sett det stora blå.

Du kommer med det stora blå.

Mm.

Jag minns den som femma men det var den kanske inte.

Nej men den var väldigt fin nu och drömsk nästan.

Det är väldigt mystisk om de här fridykarna som simmar ner i det svarta djupet.

Mm.

Alltså en ganska bra film att se på en date. Den röjer upp grejen liksom.

Mm.

Jag var ju så förkylsen i den där filmen att jag gick, när jag såg den själv, jag såg den själv förstås.

Jag gick rakt över Hornsgatan nästa dag efter skolan och ett in på en frisör så lång och klippte mig som Jean-Marc Barr.

Alltså kort, kort snag.

Rakat.

Typ.

Mm.

Och det var någon dag efter det som jag träffade Maja i kaffeterien och bjöde den på en delikatorboll.

Och hon tog sin hand, en handen, använde hon för att äta på delikatorbollen.

Andra handen smekte hon då det här snagget och frågade hon frisuren.

Mm.

För den stackväll ut och det var ju grunchens tid. Folk hade långt hår.

Mm.

Och jag berättade om det stora blå och om Jean-Marc Barr.

Och jag frågade då, jag tog mot till mig eftersom hennes hand var på mitt huvud och jag frågade om hon ville se den.

Och så gick det till då, vi gick och såg den. Vi på väg hem över Sten-Tirksbron, det snö är här.

Du och hon.

Och jag är väldigt, väldigt kall. Jag och hon ja.

Mm.

Var det också ett kall på den tiden?

Alltså.

Fortfarande kall.

För att man ville vara snygg.

Ja, är vi bäst.

Jag tyckte att det var fult med teckjackor.

Mm, verkligen.

Ja, men vi gick över Sten-Tirksbron på väg från Bion.

Och hon frågade då, vad ska vi göra nu?

Och jag blir nervös, liksom. Jag säger jag vet inte och hon säger, jag är ensam hemma.

Och sen så lägger hon sin hand på min rygg.

Mm.

Och jag känner då hur jag sluter mig.

Alltså.

Mm.

Ett minne som jag återkommer är ganska ofta.

Eftersom jag har varit med om det där senare i livet också.

Du väntade, väntade, du sluter det, hur då?

Alltså räddsslan för att hon ville vara nära.

Mm.

Alltså det fanns ju liksom ingenting.

På pappret så var ju allting perfekt.

Filmen.

Frisuren höll jag på att säga.

Hon var ju vacker och skrattig och hade snö i håret.

Mm.

Det är nästan ett core memory.

Använde dina döttradeordet också.

Mm.

En ticktockare, core memory.

Mm.

Det är ett core memory därför att det händer fortfarande ju då då.

Att man skyddar sig när någon kommer för nära.

Och det är ju för jävligt.

Mm.

Och det är därför jag menar om, liksom, vi skiter William Lasse Berriagen.

Jag vet inte vad han berättar om.

Se att han berättar.

Jag vet inte ens om han kommer göra det, men se att han berättar något liksom.

Jag hade en bror som adopterade sport 1949.

Mm.

Jag är ju så spännande.

Det man framför allt vill se är ju att se honom ren och oskyddad.

Att han sänker guarden till slut.

Mm.

Och jag pratar om det här och därför att jag pratar om det här med skydd.

Därför att det hände en grej för några veckor sedan.

Att jag fick en förfrågan om en intervju från en podd.

Ett radioprogram som handlar om att gästen ska berätta om en idol som har betytt mycket för den.

Mm.

Alltså, någon kanske musiker eller författare.

Och de frågade vem vill du prata om?

Och jag tänkte, jag har pratat så mycket om alla de här jävlarna.

Mm, gubbarna.

Men jag liksom, ingen orkar väl höra om Lars Narrenien.

Nej.

Eller Bob Dylan.

Så jag trodde till med Björn Afselius.

Mm.

Alltså, du kändes mer oexperaterat.

Mm.

Vad är din relation till Björn Afselius?

Men nästan har jag ingen relation till honom överhuvudtaget.

Vad har jag missat?

Nej, men du hörde väl honom i din uppväxt?

Alltså, så säger jag en låt.

Tusen bitar.

Ja, ja, den är fin.

Han var ju medlem... Alltså, det kanske alla vet.

Men han var ju medlem i Hola Bonola Band först tillsammans med Mikael Vige på 70-talet.

Och sen blev han ju då Sveriges mest sällande artist.

Under ett antal år.

Men dog i lungcancer.

Eller kanske strupcancer.

När han var fem... 52, 1999.

Och jag började då inför den här inspelningsdagen.

Började jag fundera på vad jag skulle säga om Björn Afselius.

Och vad han hade betytt för mig sådär.

Så jag började med att se den här dokumentärfilmen som släpptes för tio år sedan.

Har du sett en tusen bitar?

Nej.

Med samma titel som hans största hit?

Nej.

Nej, men redan typ tre minuter in så hamnade jag i den där scenen på Sancterisbron.

När hon lägger sin hand på min rygg.

Därför att hela den där jävla filmen handlar ju om att Björn Afselius är så rädd för närhet.

Han liksom tittar ut ur sitt skal.

Och sen så får han närhet och då drar han sig in igen.

Och ja, just den där grejen är ganska ny för mig.

Jag har ju sett Björn Afselius med barnets öga på något sätt.

Han är lite som en sagoförgård nästan från barndomen.

Jag har inte analyserat honom med vuxenblick.

Men nu såg jag den här filmen om en väldigt ensam person.

Som hela tiden skyddar någonting.

Och vad fan är det han skyddar?

Till och med när han är döende och kanske har tre månader kvar att leva eller någonting.

Så skyddar han det.

Alltså lyssnar på den här intervjun från filmen då han får frågan av en reporter då.

Och man hör ju att reporteren vet att han är sjuk.
Men han skyddar sig.
Det känns som en slags musikalisk testamente för vad du står för.
Ett testamente till din publik. Ska man se det så?
Nej, det är bara en uppsummering av vad jag har gjort de sista 25 åren.
Det är faktiskt 25 åren sen jag började som professionell musiker.
Hur ser framtiden nu? Tar du nya låtar på gång?
Ja, jag sitter faktiskt i skivstudion just nu.
Jag har klart nästa skiva med nya sången som jag tänkte komma ut i åren här nu.
Vid den senaste tiden så har du också talat om din hälsa.
Du skulle ha varit sjuk. Är det något som du vill kommentera?
Nej, det var inte att talas.
Hur känner du dig bra idag?
Ja, det gör jag verkligen. Den här idag gör jag tillbaka sola skidor.
Det är verkligen på gränsen när det är sviskande.
Ja, alltså, otroligt skvallrigt.
Det här är inte att talas om, säger han.
Ja.
Men han levde ju så här då, hemlig i hela sitt liv, förstår man.
Det här är hans ex-fru, Marianne Lindbergär.
Vi har visst att man ju aldrig, liksom, vad man hade.
Man fick aldrig tal på honom riktigt för att han var väldigt hemlig av sig.
Det är så otroligt intressant för mig att se den här filmen.
När jag förstår hur präglad hans musik har varit av det här.
Eftersom hans musik har varit så viktig för mig att lyssna på den hela tiden.
Jag har ju liksom inte vetat.
Jag har aldrig tänkt på varför jag har dragits till honom så mycket.
Alltså varför jag har känt mig nära honom på den sätt.
Jag tror att jag också har skyddat mig mycket, i ungdomen framför allt.
Alltså, jag kanske hörde något som jag kände igen, liksom.
Men det fattade du.
När man är liten så hör man mig. Man upplevs i sången som små sagor.
En av mina favoritlåtar när jag var liten handlade om att...
Han sjang om en skattkista som han hade, som han hade jämt undan.
När jag var sju eller otte, då tänkte jag att den handlade om en skattkista.
Ja, det var klart.
Jag tänkte.
Vattnet gjort en gråta, men inte se från land.
Där inne finns en kista.
Jag är helt i alla år.
Och det är bara jag som känner platsen där den står.
Den kistan är en jämmer för alla mina dagar.
För tider jag har levat och för stunder jag har kvar.
Där spår jag alla saker jag hittar.

Ja, vad säger litteraturvetenskapsstudenten i dig?
Nej, men nu vet jag ingenting om honom.
Vi har ju precis hört att hans fru har sagt att han har många hemligheter.
Det är väl de man pratar om, är det inte det?
Ja, han romantiserar det lite, men det är ju en sorgligt sak han berättar om.
Han släpper inte in någon där.
Jag tänker på hur mycket jag gick miste om när jag levde så.
Och utan att veta varför som pratade med Lasse Bergehagen.
Det fanns inget konkret.
Det fanns inget konkret hemlighet.
Och det gör det hela mer smärtsamt ännu mer onödigt.
Vad finns i kistan där borta som gör att man inte vill att någon annan tittar in i den?
Som är att man låser den noggrant när man går ut i världen.
Nej, men det verkar som att officialiet ändå är väldigt medveten om de här sakerna.
Alltså vad det är han har där.
Jag har säkert massor av saker i den där kistan.
Jag vågar inte ens titta efter själv på något sätt, så jag vet inte.
Det kanske är fel fråga.
Om man har i kistan så mycket som vad är det som händer i en när någon som till och med kan vara väldigt nära än kommer nära kistan.
Varför har du känt så hotfull för mig?
Varför har Malin känt så hotfull?
Du har väl känt att jag är hotfull ibland, kan jag tänka?
Ja, det är klart.
Ja, det är så knäppt för att om man går tillbaka till början, alltså när man träffar någon då finns det ju ingen stängd kista.
Då är ju allting oinfekterat.
När vi visade på PA-kompany, du och jag, då stod ju våra kister på bordet.
Vi öppnade och pekade och kolla här, eller så kändes det i alla fall.
De första åren kanske till och med.
Samma sak med Malin. Alltså att vi tog ett beslut, vi sade det ju rakt ut.
Den här gången ska vi göra allting rätt. Allt ska vara öppet.
Det ser man ju också i Genafcelis låter.
De låter som inte handlar om att han har en stängd hemlig värld som han skiddar för att ju få ont att släppa in någon.
De handlar om hur underbart det är att få honom och är nästan naivt underbart när han får in och ny sitt liv och bestämmer sig för att öppna allt.
Vi öppnade ett fönster tillsammans, du och jag.
Så är det väl i början av relationer att det är som en förälskelse. Man är inte rädd då.
Du var ju sam när man träffade en tjej. Kommer ihåg när du och jag träffades.
Så är du här och ligger på min an. Så är vi här och tätt in till varandra.
Jag skulle egentligen att nån annanstans, om inte vet att du fanns.
Men vad är det då som händer sen?
Det har gått tillbaka till när hon lägger sin hand på min rygg.

Vad är det? Det är ju faktiskt knäppt.

Vad börjar hända mellan dig och mig efter några år?

Det är inte så längre, men varför fanns det där under ganska många år stundet då du ser på mig och jag är hotade och visade värsta?

Du menar att det är något skillnad. Vad är skillnaden mellan dig och mig i början av vår vänskap och nu?

Nu tycker jag att vi är närmare där vi var i början.

Jag tycker att det fanns ett par mörka år där du var en ganska hotfull person.

När du började komma nära mig, när vi började komma riktigt nära.

Du kom in i gråttan och jag började hålla vakt på skattkistan.

Jag känner inte så längre.

Jag tänker att när vi har pratat, det har gått i nära samtidigt så det känns som du har känt samma ungefär.

Jag vet inte om jag kan sätta ord på det. Jag försöker, men jag vet inte vad det är.

Det är exakt. Det är det jag tycker är sjuka.

Jag tycker att det skulle vara mindre kusligt om det fanns ett svar.

Ibland tänkte jag under de där åren att jag hade att göra mig och min bror.

Att jag hade växt upp med en bror, alltså att man växer upp i någon slags tävlan.

Men det var aldrig riktigt en tävlan mellan mig och min bror.

Han var så mycket yngre och han var så annorlunda.

Förstår du vad jag menar, då hade man ju kunnat hänvisa till det.

Att vår konstiga blandning under de åren mellan vänskap och rivalitet.

Det är ju inte konstigt om man växer upp två bröder.

Så kommer man att producera det på framtida vänskap.

Verkligen, men så har jag inte jag heller haft det.

Jag har inte haft någon rivalitet mellan...

Alltså av det slaget mellan mig och mina bröder.

Då känns det ju ännu kusligare att man i nära relationer kan känna räddslor.

Det hade varit sköna att man kunde peka på någonting som gjorde att det hade varit sköna att skylla ifrån sig på en konkret grej.

I Bjarnafselius fall finns ju i alla fall ett av hoten för kroppsliga sig i hans fall.

Av en man som plötsligt ycker upp i hans ungdom som han blir en slags duo med.

Som du och jag så i början har de ju väldigt kul och de börjar skapa tillsammans.

Men sen kommer han för nära och börjar skrämma honom. Han måste hänga på extra lås på kistan.

Är det mycket vi ger det?

Det är verkligen skinerande att se två vuxna män som är så begåvade som skulle kunna ära världen ihop.

Men som slösar bort så mycket energi på att de har den starka laddningen mellan sig.

Nu kan man ju säga att de sparades att göra bra låtar för att de tävlade sig.

Först och främst, vem bryr sig? Det blir ju ändå deppigt att konstatera.

Sen vet jag inte heller om de hade gjort så mycket sämre musik, om de hade samarbetat mer.

Men vad hände, jag känner inte historien. De blev osamsa eller?

Ja, det fanns ju där redan från början. Vi var ju någon slags chef i det bandet.

Lite motsvarande på de här kartorna i Beatles.

Och kanske inte riktigt släppte in Björn Avselius som låtskrivare.
Och man märker ju alla intervjuer att det finns en väldigt stark passiv aggressivitet på den båda.
Så för att de två skulle kunna mötas på ett vettigt sätt.
Här är en studiemusiker som berättar om deras relation.
Så för att de två skulle kunna mötas på ett vettigt sätt så var det nog nödvändigt att Björn kände sig
tillväckligt kaxial.
Så jag har missansvarat lika mycket skiv som Mikael var.
Och man ska inte glumma att Björn var ju en ohämmad statistikare.
För det listar på allting inklusive skivapplag.
De är väldigt olika som komponister och som människor.
Mikael skriver ju det nästan vetenskapligt sätt att göra musik på.
Och finns inga fel i texten och han gnider och håller på.
Tills det han tycker att det är perfekt.
Björn startar ju med en sån här jättevackert första versen.
För han skriver när han är förbannad eller ledsen eller vad det nu är.
Och sen får han knypla ihop det andra tredje versen så att låten blir hel.
Det är ju sorgligt på något sätt.
Om Mikael Vige sitter i sista ordet så kommer han ju...
Han kommer inte säga önskar att jag hade varit ännu mera i en rivalkamp.
Nej, jag är ännu hårdare i rivalitet med Björn av Celis.
Han kommer väl snarare säga att fan var mycket onödig energi vi slösade på.
Och att känna oss hotade av varandra, att hålla kisterna från varandra, eller?
Mm, verkligen. Tackert.
Och nu när man ser det hela, när man får hela kontexten så hör man ju det i Björn av Celis låtar.
Han kan inte hjälpa det sjunger han, att om någon kommer för nära det kommer en kyla över honom.
En iskall höstlig vind
och frosten i mitt sinne
driv pärlar till min kynn
och kylan trängde ut och...
Det är väl en av de löskaste tjänsterna när någon är på väg, någon nära är på väg
in för att kritisera en eller på väg att nå in igen
och man känner mot sin vilja att kylan kommer.
Maria, du får förlåta mig, men du kan inte hämta mig
Ibland är två inför många, när man bara vill vara i fred
Det är inte något personligt, det är bara så det är
Sen är det ju, alla har väl det i varierande grad.
Jag har sett dig stänga ner så, och jag har sett Malin stänga ner.
Jag tar till och med till att sätta Lasseberghagen stänga ner så.
Jag har sett min bror, det var i några år, eller ganska många år det jag tänkte
att det hade mitt skydd hade någonting med flytten in till stan att göra
alltså något slags ståligt självförtroende helt enkelt.
Alltså att jag kände att det var smutsig på något sätt.
Det hade jag och min bror sig med samtidigt.
Vi kunde liksom, vi kunde stå på någon toalett

innan han blev nykter då, stå på någon toalett och kolla på sig själva i spegen och vi tittade på, vid sida vid sida.
Och han sa, känner du också äckligt?
Alltså att man känner att ens ansikt är fränstötande.
Att man inte bara är ful alltså,
utan att man är liksom så obehagligt att man kommer skrämman folk på botten.
Och om man känner som en för sig själv,
när man är ung, då är det klart att man inte ser själv.
Men det är klart att man skyddar sig på något sätt.
Den misten första illusionen av den största myt vi hört sen vi var små.
För min del var problemet av en helt annan natur.
För krogen stängde redan klockan två.
Jag dessatt du är ruinen av den rena kärleken.
Så vad blir då de konkreta problem som uppstår om man hela tiden tänker att man skyddar något?
Jo, man kan ju då inte sammansmälta.
Och det är ju då, liksom, Gönöff Celius förbannelse.
Att han vägar rota sig, att han hela tiden är i rörelse.
Och nu mot bakgrund av den här filmen så fattar jag att varenda flå till princip handlar om det.
En blick som sedan länge varit bröstet.
Såg in i en som flammade som eld.
En fråga lika självös som allt för ofta ställt.
Bliv nyckeln till ett överklasshotell.
Men han skriver också politiska råtar, inte bara om sig själv och sitt in i liv.
Men det är också intressant att, när jag kollar på filmen, jag kan tro att det blir känna att också de är kopplade till den här ensamheten.
När han då, för det är enda gången han lever upp, man ser att han känner hopp.
Lätt i stegen, det är när han sjunger om latinamerikas folk typ.
Ett gäng som är jättelångt borta, de kommer aldrig rota i hans skattkista.
Det är ganska bekvämt och då kan han lysa upp med hela ansiktet.
Det är ju liksom, det är inte helt ovanligt bland vänster människor man känner.
De skyddar något i sitt inre, men de vill samtidigt att hela världen ska vara en annan stor öppenskattekista som alla ska få dela.
Men som tur är så händer ju någonting med åldern då.
Jag vet inte om man ska formulera det, men det gör mig till exempel.
Vi har ju liksom, man snubblar till och spiller ut skattkistan, eller man slårvar och så blir man rånad flera gånger.
Och man blir det tillsammans.
Och när det händer gång på gång, så ger man inte till skattkistan.
Man fattar att det går inte att skydda den.
Alltså man har förlorat så mycket av kistans innehåll så många gånger att man blir inte lika rädd för att det ska hända igen.
För att livet går vidare på något sätt.
Och då är det inte lika läskigt när någon lägger en hand på hans rygg.
Man har också blivit tilltuffade tillsammans.

Och det ser man ju också i filmen.
Måtslutet av filmen några år innan Axelius dör.
Att han börjar mjukna, att han och Mikael, de närmar sig till slut varandra igen.
De börjar närma sig 50 och de bestämmer sig då för att jobba igen den sista gången.
Björn och jag kompisar blev inte riktigt från att vi hade slutat lira ihop.
Då var jag inte kapel nästan längre.
Då kunde jag konstra på mig, jag blev kompis.
Men han fanns i stället för att veta hur han skulle spela, hur han skulle sjunga och vilka låtar som fick vara med i band.
De går in i studion och det är jävligt fint, alltså när någonting händer där.
Att det är en annan typ av musik.
De står inte i varsin hörna av studion och tävlar och kör solo.
Utan att sjunga harmonier då till slut.
Över staden strånar tingna, över land och över vinn.
Rest är raskan och det som var för bränd.
Stig ur dimman, stig ur rädd.
Det var fint.
Ja, och i filmens sista sen, då ser man att björna ser sig förändrad.
Jag vet inte om det är sjukdomen, men han är inte röstlöst längre då.
När han sjunger sin sista låt till sin dotter.
Man hör i hans röst alltså, att han inte skydde något längre.
Så var du plötsligt 19 år.
Kan man förstå hur tidigen går?
Nu slog du här helt till mitt röst.
Och lät din pappa ge dig tröst.
Men nu är du i den 19 år.
Men hur tror du det kommer att funka?
Om Mark gör sista ordet med...
Sten Junggren.
Sten Junggren, skådelsen.
Ja, och så lever han i åtta år till.
Då måste du nästan markninga upp. Kan vi göra sista sista ordet?
Ja, precis.
Formatet blir lite förvirrad om Sten Junggren sitter där och är superfrärs i relation till vad vi såg om de sista åren.
Ja, men ska man inte göra en helt ny, alltså att man får ha lite koll på varandra?
Ja, men det blir mecket för Mark.
För sen kanske han lever ytterligare i sju år.
Det kommer bli ett rännande för Mark, tänker jag.
Du menar att det här var bara en lyckokast som hände med Berghagen.
Så lätt kommer de inte att ha det i den här produktionen.
Jag tror att det var uttalat på trean att de poppade champagne.
Men det var liksom en hemligt munterstämning i huset.
Jag fattar det ändå, det klart det var.

Men då sitter det då...

Det kan ju vara så att han redan sitter på en del intervjuer som är lite datterade.

Jag tror det. Det är mycket möjligt.

Det kan ju också vara så att nu när the world is out eller vad kallar det?

Katten är out of the bag, så kanske folk kommer att kontakta Mark.

Det har gått åt helvete med säljgifterna.

Jag tror att du får komma över till Sös, säger någon kändis.

Men jag har du menat att de vill avlägga sitt testamenter på något sätt?

Ja, precis.

Men vi får ju se om det blir några avslöanden.

Alltså om det är någon som verkligen...

Men vad skulle du få dig att haka till när du ser berghagen?

Vad skulle du få dig att haka till?

Det finns ju hur mycket som helst.

Nej, men jag ser att det är inom rimlighetens gränsen då.

Det kan inte vara liksom att...

Han kommer inte att ha sitt i dig i gestapen i form.

Det hade inte varit ostarkt om han avslöjde någonting om sina låtar.

Om det var då att han har stulit om eller?

Ja, eller att den egentligen handlar om någonting annat.

Mm.

Ni trodde att Teddybjörnen Fredriksson handlade om en Teddybjörn?

Ja, du menar att Teddybjörnen Fredriksson är egentligen min dase?

Hans nos, den var av garn.

Att den är liksom skrovlig.

Den är som garn.

Hans nos, den var...

Det är han stora hemlighet.

Mark, jag är så glad att få sitta här egentligen och få ut det här.

Min nos, den är som garn, förstår du?

Vad han pratade om sitt kön?

Berätta mer, säger Mark.

Berätta mer.

Mark, levengång kommer gå omkring med en bank av galenskaper.

Jag ska kolla texten på att Teddybjörnen...

En gång var han bara min och vi älskade varandra.

Alltså, det är ona ni då.

Ja, det stämmer.

Det måste du vara.

Han var min bästa vän när jag var ett litet barn.

Ja.

Men det här går ju inte ihop.

En gång när jag var sjuk så fick jag sova på hans arm.

Ja, men får du väl höra på lördag?

Eller efter sända?

Det kanske går att förklara på något sånt.

Här är ju rå starkt.

Åren gick och jag glömde bort min vän.

Jag blev gift och fick barn.

Alltså, du vet...

Det limmar ju också lite med den andra låten.

Han tog av sig sin kavaj.

Alltså, att det handlar om det sexuella uppvakandet.

När han återupptäcker Fredriksson.

Återupptäcker Fredriksson?

Jag vet inte, jag får ta ingenting.

Han glömde ju bort Fredriksson under många år.

Ja, just det precis.

Och sen får han en sexuellt uppvakandet.

Ja, och ta av sig sin kavaj.

Och då tar han sig sin kavaj.

Sparkar av sig båda skorna och spottar ut snuset.

Och så åker Garnet fram.

Nej, men här pratar han ju direkt om sitt kön kanske.

När han säger att han var stolt rakt i ryggen som en fura.

Oj!

Jävlar!

Men kommer han börja med det här, tror du, på sända?

Vilken jävla upptäckt, alltså.

Jag antar att det börjar lite med lite allmän filosofisk snack om döden.

Ja, när vi sitter här så är vi runt med oss längre.

Nej.

Det är märkligt, kommer han säga.

Men förr eller senare måste ju Mark komma in på det någonting.

Vill du lätta ditt hjärta?

Då kommer han säga att i många eller nästan alla låter jag har skrivit så handlar det i självverket om...

Hela mitt livsverk.

Handlar om Fredriksson.

Ja.

Fredriksson.

Ja, titta själv.

Titta på Garnet.

Ja, vad säger du?

Fattar att leva med det här?

Ja, men då kommer du väl...

Då kommer du väl titta vidare i alla fall.

Ja.

Men du pratade om din himlighetens gränser, för det kanske är bortom det.

Vad tänker du? Vad skulle du tillför att ställa dig så att säga?

Skitsnack om döttarna.

Ja, ja.

Leven gått där fram med en liten whiteboard.

Jag vill att du rann ordnar din kärlek till alla dina familj med lämar.

Tack.

Det kan han ju göra nu.

Ja, visst Silas.

Varför inte? Jag är inte här längre.

Det är inga problem.

Men det måste väl vara så att om de bekänner ett brott så är leven god skyldig att anmäla det, eller?

Alltså om Berghagen säger, jag släckte palme.

De måste väl, eller är det olagligt då att inte berätta det?

Alltså det hade ju varit starkt om 70% av alla gäster åker in på ålders öst.

Att marik Leven gått sig till angiviriet i system.

Men man vill ju se, vad vill du prata om Lasse?

Och då säger han, jag vill att vi går tillbaka till den 28 februari 1986.

Och så berättar han då hur det gick till när han släckte palme.

Då sitter du väl...

Då lossas ju Mark.

Mark vill ju få hela bekännelsen.

Han sitter väl tyst först bara.

Inte så att han kastar sig ut och ringer snuten direkt.

Nej, men precis.

Han nickar och ler på sitt sätt.

Ja, oj då.

Utveckla.

Men du, vad händer när Leven går till ålders?

Jävlar, ja.

Alltså gör han någon slags monolog då bara?

Men han måste bli intervjuad då.

Eller vet du att han bara håller en monolog?

Han låter dem inte ju ha nån fem minuter, liksom på slutet.

Som han kan förbortren, eller spara, som en fil.

Nu har han här och så han säger, Lasse, har du lust att intervjua mig lite kort?

Har du några minuter?

Det är ju otroligt.

Det är ju vadan att göra.

Så när han dör då ser det liksom...

Det blir ju en jävla kavalkad av dögängar som...

Tre timmar, intervjuad av några Sveriges mest legendariska kändisar.

Nu är det inte med oss längre.

Nej, det är som ett gigantiskt dödsbarnett.

En rev i av saknade profiler.
Ja, vi knäckte det tror jag.
Ja, vi gjorde det.
Fan vad skönt.
Varsågod, Mark.
Jävla vad skönt.
Jävla vad skönt.
Ska vi nästa vecka knäckiga?
Ja, nu är vi ert.
Vi ses!